

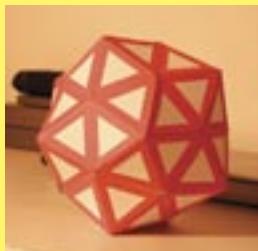
JONG TALENT/JEUNES TALENTS

Antwerpen, Valentijnsdag 2007.

Lichtjes geërgerd sta ik in mijn auto in de Antwerpse binnenstad aan te schuiven. Een hartje in het midden van dat rode licht lacht mij toe. Mijn ergernis smelt als sneeuw voor de zon. Wat later valt mij een eigenaardig bericht in de krant op. Een snoodaard heeft bij een wegwijzer richting 'Ring' een andere wegwijzer in de tegenovergestelde richting geplaatst met als opschrift 'Ware liefde'. Een door-denkertje, toch? Daarna gaat het crescendo: een zebra pad wordt omgetoverd tot een pianoklavier. In de Antwerpse binnenstad zijn geregeld –zij het verspreid tussen strategische periodes van stilte– diverse bizarre ingrepen te zien. Een telefooncel wordt omgevormd tot een douchecabine, een bushokje tot een hilarische wachtkamer uit grootmoeders tijd. Er verschijnen om de haverklap nieuwe verkeers- en waarschuwingssborden, zoals: 'Verboden te paaldansen' of 'Gelieve de bomen niet te voederen', en wat denkt u van 'Gelieve dit bordje niet te verwijderen'.

De pers reageert eerst aarzelend, maar later gaat er geen week voorbij of er wordt in de media over bericht. Wat heeft dit te betekenen? Wie zit hier achter? Iedereen heeft er het gissen naar. Er wordt onder meer gedacht aan één of andere mediastunt, maar een grootste mediacampagne blijft kennelijk uit. Een overijverige Antwerpse stadsambtenaar komt op Radio 1 aandragen met de stelling dat deze ingrepen de stad handenvol geld kosten. Wablief, handenvol geld? Om wat bordjes weg te halen? Dit is toch geen vandalisme? Maar diezelfde man vermeldt langs zijn neus weg –en aan zijn toon is te horen dat hij het fenomeen eigenlijk wel leuk vindt– dat de bordjes tot nader order worden bewaard in het Antwerpse stadsmagazijn. Dus, collectioneurs: allen daarheen!

Al gauw ontstaat er een soort sympathiek supporterschap. Hoewel de burgemeester van Antwerpen dit niet met zoveel woorden gezegd wil hebben. Maar het is een feit dat de 'ongrijpbare ingrijper', want zo kan je hem of haar het beste benoemen, zijn of haar doel perfect bereikt. Iedereen heeft het gezien, zoniet in de realiteit dan wel in de pers. Het lijkt wel of deze interventionist als een soort beminnelijke Don Quichote een persoonlijke strijd levert tegen de verzuring. Met veel humor maar tegelijkertijd intelligent en authentiek.

Rose Woods WITH LOVE FROM ANTWERP!

De borden zijn dan ook nauwelijks te onderscheiden van de zogenaamde 'echte' borden. O.K., het mag niet, maar dit is België, toch? De nobele onbekende geeft op een bepaald ogenblik in kunsttijdschrift 'De Fish' zijn naam prijs. Hij of zij blijkt Rose Woods te heten. Na wat zoekwerk kom je te weten dat er ooit een gelijknamige secretaresse van Richard Nixon in het Witte Huis werkte. En het lettertype 'Rosewood' is –als Clarendon-lookalike– wellicht de meest gehypete letter ooit. Het zou ook een Antwerpse Brit –een kunstenaarsversie van Nigel Williams bijvoorbeeld– kunnen zijn, maar dat durf ik ten stelligste te betwijfelen...

Tot Rose Woods –ongrijpbaar zoals steeds– afgelopen november in de Antwerpse Singel opeens opduikt met een wat bizarre maar beklijvend sculptuur, te bewonderen op het podium van Integrated2007. Er ligt, achtelos op het podium neergepoot, een veelhoekig object, opgebouwd uit 60 verkeersdriehoeken. De juiste meetkundige naam voor dat ding blijkt 'romboëdrisch triacontaëder' te zijn. Mijn meetkundige kennis reikt lang niet zo ver, maar mijn fascinatie voor Rose gaat eens te meer crescendo. Na Banksy in Groot-Brittannië en Adbusters in Canada is er in België nu ook de –intussen al legendarische– Rose Woods.

In de jaren zeventig was er in Brussel eveneens een dergelijke figuur actief, onder de naam E201, maar diens ingrepen beperkten zich (net zoals Adbusters) tot reclameborden. Hij/zij werd nooit onthuld. Volgens de laatste berichten zou Rose Woods momenteel gesignalerd zijn in New York. Een nieuwe strategische keuze? Ik heb er het gissen naar maar bij deze zijn ze daar gewaarschuwd!

C'était l'année dernière, aux environs de la Saint-Valentin. Légèrement agacé, au volant de ma voiture, je suis coincé au nième feu de signalisation en direction du centre-ville d'Anvers. Un petit cœur au centre du feu rouge me sourit. Mon agacement fond comme neige au soleil. Quelques instants plus tard, je remarque un message étrange dans le journal. Un petit coquin a placé au-dessous d'un panneau routier 'Ring' un autre panneau tourné dans le sens opposé portant les mots 'Amour véritable'. Voilà qui mérite réflexion, non? Et ensuite, les choses vont crescendo: un passage pour piétons est transformé en clavier de piano et soudain d'autres interventions, aussi étranges que variées, apparaissent –bien qu'avec des silences stratégiques– dans le centre-ville anversois. Une cabine téléphonique est transformée en cabine de douche, un abribus en salle d'attente hilare du temps de nos grands-mères et des nouveaux panneaux de signalisation ou d'avertissement font leur apparition. Tels que: 'Danse au poteau interdite' ou 'Interdiction de nourrir les arbres' ou encore 'Veuillez ne pas enlever ce panneau'. Dans un premier temps, la presse réagit avec hésitation, ensuite pas une semaine ne passe sans que les médias en fassent état. Quelle en est la signification? Qui se cache derrière? Tout le monde

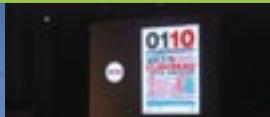
l'ignore. On pense e.a. à l'un ou l'autre coup publicitaire médiatisé, mais aucune campagne publicitaire ne fait son apparition. Un fonctionnaire communal trop zélé débarque sur Radio 1 en affirmant que ces interventions coûtent une petite fortune à la ville. Pardon, une petite fortune? Pour enlever quelques petits panneaux? Il ne s'agit pas de vandalisme, n'est-ce pas? Mais ce même homme signale comme si de rien n'était –et le ton de sa voix laisse deviner qu'en réalité il trouve ça plutôt drôle– que les petits panneaux seront conservés jusqu'à nouvel ordre dans le dépôt de la ville d'Anvers.

Avis aux collectionneurs: tous là-bas!

Très rapidement, une sorte de soutien sympathique voit le jour. Bien que le bourgmestre d'Anvers ne souhaite pas trop s'exprimer à ce sujet. Mais le fait est que 'l'intervenant inconnu', car c'est ainsi qu'il ou elle est le mieux décrit(e), a parfaitement atteint son objectif. Tout le monde l'a vu, si ce n'est dans la réalité, à tout le moins dans la presse. Il semble que cet intervenant livre une bataille personnelle contre l'acidification, comme un Don Quichotte séduisant. Avec beaucoup d'humour, mais en même temps de manière très intelligente et authentique. Les panneaux se distinguent à peine des 'vrais' panneaux. Et oui, c'est interdit, mais nous sommes en Belgique, n'est-ce pas? Quoi qu'il en soit, à un certain moment le noble inconnu divulgue son nom dans le magazine artistique 'De Fish'. Il ou elle dit s'appeler Rose Woods. Après quelques recherches, on découvre que jadis une secrétaire éponyme travaillait à la Maison Blanche sous Richard Nixon. Et le caractère 'Rosewood' est –comme le sosie de Clarendon– peut-être la lettre ayant fait l'objet du plus grand battage publicitaire de tous les temps. Il pourrait également s'agir d'un Britannique anversois –une version artistique de Nigel Williams par exemple– ce que je me permets de mettre formellement en doute...

Jusqu'à ce que Rose Woods –insaisissable comme toujours– surgisse soudain avec une sculpture un peu bizarre, mais durable, à admirer sur la scène de Integrated2007, en novembre dernier au Singel à Anvers. Un objet polygonal, composé de 60 triangles routiers traînait nonchalamment sur la scène. La dénomination géométrique exacte de cette chose s'avère être un 'triacontaëdre rhombique'. Toutefois, ma connaissance géométrique ne va pas si loin, mais par contre, ma fascination pour Rose allait crescendo. Après Banksy en Grande-Bretagne et Adbusters au Canada, la Belgique connaît aujourd'hui un certain Rose Woods, entre-temps devenu légendaire. Au cours des années septante, un tel personnage (E201) sévissait déjà à Bruxelles, bien qu'intervenant (tout comme Adbusters) uniquement sur les panneaux publicitaires. Il/elle n'a jamais été démasqué(e). Selon les dernières nouvelles, Rose Woods serait actuellement signalé à New York. Un nouveau choix stratégique? Je n'ai qu'une seule chose à dire: les voilà prévenus!

door/par Hugo Puttaert

Stadsbestuur gek op anonieme straatkunstenaar

ANONYME STRAATKUNSTENAAR

De anonieme straatkunstenaar die de stad verkleint en verfraait. Zijn werk bestaat uit vrolijk gekleurde en vrolijk gevormde objecten die de straten en pleinen van Antwerpen en omgeving verfraaien. De kunstenaar heeft een voorkeur voor geometrische vormen en kleuren. De kunstenaar gebruikt verschillende materialen, zoals plastic, metaal en hout. De kunstenaar heeft een voorkeur voor geometrische vormen en kleuren. De kunstenaar heeft een voorkeur voor geometrische vormen en kleuren.

